

Muammer'e...

Nurşat KÖSE*

Yaşamın ölümle kesiştiği anı acı yaşıyor kalanlar. Anılarıyla yüreğimize ve beynimize kazınmış geçmişi silip atabilmek olası mı? Ya onlarla yaşamak... Kolay mı?

Ölümün ardından bize kalanlardan öte, biz yaşarken ve bizi bırakıp gidenler yaşarken de tutsağı değil miyiz anıların? Acıtan, inciten, mutlandıran anıların. Gerçekten yaşadıkları için ve bütünüyle kendimiz olarak yaşadığımız için yitiremediklerimiz değil midir onlar? Kayıplarımızın ve kazanımlarımızın toplamı olarak, duygu ve anlam boyutunda bizi gerçek “biz” kılmalarından ötürü yaşamazlar mı bizimle?

Bu anlamda Sevgili Muammer, ölümünün ardından duyduğumuz acıyı seni kaybetmiş olmakla açıklamak yetersiz kalıyor. Belki de bu acı daha çok, anılarımızdaki karşılığınla, bir kazanım olarak bize bıraktıklarınla ilintili. Ölüm ve yaşam karşısındaki tutumunla örneğin senden bize kalanlarla yüzleşirken, bizi kendimizle de yüzleşmek zorunda bırakmanla ilintili... Anlayacağın, kendimize yönelik bir acı bu aynı zamanda.

Ne yazık ki, yaşamın anlamını ve ölüm karşısındaki anlamsızlığını sorgulayabilmemiz, kendi aynamıza dönerek, gerçekten bizim olan -belki de çoktan unuttuğumuz- yüzümüze yeniden bakabilme yürekliliğini gösterebilmemiz için, böylesi acı deneyimler gerekiyor hep, nedense... Şu anda gülümsediğini duyumsar gibiyim musun?

Düşünüyorum da, -tam da bizden istenildiği gibi- çoğul yüzlerin ardına gizlenerek, görüntüsel anlamların yüzeyselliğinde tüketirken insanlar birbirlerini, sen hep “kendiliğinden ve kendin

*Arş.Gör., Mersin Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, Dönem Arkadaşı.

olarak” geldin bize. Küçük hesaplara yer vermeksizin, tüm alçakgönüllülüğüne, hoşgörüne, yüreğine, bilincine, türkülerine...

Senin bir yüzün vardı. Gerçekten senin olan, “kendi olan”, ödünç alınmamış bir yüz. Çoktan yitirdiğimiz güven duygusunun karşılığıydı sanki bizim için. Bu yüzden, seninle her ne yaşamış ve paylaşmışsak, gerçekten yaşandı ve paylaşıldı. Bu yüzden, ölümün tüketemediği tek ve en önemli şey, senden dostlarına ve yaşama kalan herşey olacak. O çok sevdiğin türküler gibi.

Sahi, seninle yüzyüze tanışıklığımız ilk türkülerle başlamıştı. Nasıl da içten vururdun sazının tellerine... Yüzünde hep o bildik, ısıltılı gülümseme olurdu.

Sana son kez yüzyüze “hoşçakal” deyişimse, türkülerle oldu gene. O gün, belki böyle bir paylaşımın bir daha hiç yaşanmaması gibi acı veren bir düşünceyle yarıyoldan geri döndüğüm için, onca takılmamdan sonra, zorlanarak da olsa söylediğim ve sana sessizce armağan ettiğim türküler için seviniyorum şimdi. Hüznün olanca çıplaklığıyla yüzüne vuran gölgesini gördüğümde çok üzülmüş olsam bile. Sanırım çok sevdiğim için, ansızın dilime geliveren türkülerin seninle ne denli örtüştüğünün ayırına ancak o anda varabilmişim çünkü. Sonra düşündüm. O hüznün hep seninle değil miydi zaten?

Neleri özlemiş ve düşlemiştik, ama sonuçta yaşadıklarımız neydi, öyle değil mi? Ve ne çok parçalanmıştık, gerçekmiş gibi yaşanan yalanların, onlara karşı verilen kavgaların ortasında.

Gene de sen, tüm yaşadıklarına ve ölüme inat, kendini yaşamın içinde kalarak korumaya, var kılmaya çalıştın. Ölümü ötelemeden, ölümün anlamına tutunarak. Ama sana en yakın olduğunu düşündüğün anlarda bile yaşamını kuşatmasına izin vermeden, o kırılğan, hüznün kokan umudunu özenle suladın hergün. Birlikte olabilmenin, paylaşılabilmenin, üretebilmenin güzelliği ve erdemi gibi; dostluk, sevgi ve acı gibi; kendin gibi duru ve yalın ama alabildiğine derinliği olan şeylere duyduğun inançla, dirençle, yetmedi...

Yoksun şimdi. Öte yandan, anılarımızdaki karşılığınla hep bizimlesin. Sana benzer ömürlerden boşalan yerleri doldurmakta giderek zorlanırken yaşam, biz, çoğul yüzlerimizin utancına yenik düşer, onarırız

belki kendimizi, kanayan yerlerimizi. En azından, bilinçli bir şekilde körüklenen tüketim duygumuzu birbirimizi yemek adına kullanmamayı öğrenebiliriz belki!.. Kimbilir?

Sevgili Muammer, sana tüm içtenliğimle teşekkür ediyorum- ediyoruz. Dostluğa ve sevgiye ilişkin düşlerimizin her zaman bir yanılısına olmadığını, onların da bir karşılığı olabileceğini gösterdiğin için. Ve seni yitip giden tüm güzel şeyler adına, yitiremediklerimiz adına sevgiyle kucaklıyorum -kucaklıyoruz-.